

Κυριακή 27η Νοεμβρίου 2022

Κυριακή ΙΓ' Λουκᾶ.

(Λουκ. 18, 18 – 27).

«...τά ἀδύνατα παρά ἀνθρώποις δυνατά παρά τῷ Θεῷ ἐστίν» (Λουκ. 18, 27).

Ένας διάλογος περί σωτηρίας διαμείβεται σήμερα στό εὐαγγελικό ανάγνωσμα ανάμεσα σέ κάποιον ἄρχοντα καί στόν Χριστό. Ὁ ἄρχοντας ρωτάει τί πρέπει νά κάνει γιά νά σωθεῖ. Ὁ Ἰησοῦς ἀπαντάει ὅτι πρέπει νά ἐλευθερωθεῖ ἀπό τά πάντα, γιά νά ὑποδουλωθεῖ στόν Θεό. Ἡ ἀπάντηση δέν ἀρέσει στόν ἄρχοντα. Ἀποχωρεῖ «περίλυπος». Ὁ Κύριος συμπερασματικά ἀποφθέγγεται ὅτι δύσκολα σώζονται ὅσοι παραμένουν ὑποδουλωμένοι στήν ὕλη. Τότε οἱ ἀκροατές

Του ρωτοῦν ποιός εἶναι δυνατόν νά σωθεῖ. Ὁ Χριστός δίνει μία ἀπάντηση γεμάτη ἐλπίδα: «τά ἀδύνατα παρά ἀνθρώποις δυνατά παρά τῷ Θεῷ ἐστίν».

Ἔτσι τίθεται τό ἐρώτημα: ὑπάρχουν «ἀδύνατα παρά ἀνθρώποις»; Σήμερα πιστεύουμε στήν παντοδυναμία τοῦ ἀνθρώπου. Παρότι σωματικά ὁ ἀνθρώπος εἶναι ἀπό τά πιά ἀδύναμα πλάσματα, ἐντούτοις κατάφερε νά γίνει ὁ κυρίαρχος ὅλης τῆς φύσης, διότι διαθέτει τήν ἀνυπέβλητη δύναμη τοῦ μυαλοῦ. Ὁ ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος εἶναι ἡ μυστική δύναμη, μπροστά στήν ὁποία ὅλα τά δημιουργήματα ὑποκλίνονται. Μέ τή σκέψη δημιουργήθηκαν τά μεγαλύτερα ἐπιτεύγματα τῆς τεχνολογίας, τῆς ἐπιστήμης, τῆς φιλοσοφίας, τῆς τέχνης. Μέ τή λογική λύνονται προβλήματα. Μέ τή γνώση καί τή μνήμη ἀποφεύγονται λάθη καί αὐξάνεται ἡ παιδεία. Μέ τίς περίπλοκες νοητικές λειτουργίες δημιουργοῦνται οἱ

οικογένειες, οί κοινότητες, οί κοινωνίες, οί
 έργασίες, οί έπιτυχίες στίς έπιστήμες, οί
 εφαρμοσμένες γνώσεις, οί πάσης φύσεως
 επιδόσεις. Μπροστά στή δύναμη του
 ανθρώπινου μυαλου έξημερώνονται τά άγρια
 ζώα, καρποφορεί ή άγονη γή, γίνεται διαχείρι-
 ση των φυσικων νόμων. Για την άλογη δημι-
 ουργία ο άνθρωπος γίνεται ένας μικρός θεός,
 πού την έξουσιάζει και την επιμελείται ή πού
 την εκμεταλλεύεται άγρια και τή βιάζει
 ασύστολα. Αυτό τό αδύναμο πλασματάκι πού
 ονομάζεται άνθρωπος είναι ο παντοδύναμος
 κυβερνήτης τής γής. Μπροστά του δέν
 ύπάρχει άκατόρθωτο. Ό,τι σχεδιάσει, ό,τι
 επιθυμήσει και ό,τι δουλέψει θά τό καταφέρει.
 Πετάει, ένω δέν έχει φτερά. Έρευνά τά βάθη
 των ωκεανων, ένω δέν είναι ψάρι. Τρέχει μέ
 ιλιγγιώδεις ταχύτητες, ένω έχει μόνο δύο
 αδύναμα πόδια. Σηκώνει άμέτρητους τόνους,
 ένω έχει δύο μικροσκοπικά χέρια. Ανατινάζει

βουνά, ανοίγεται στίς θάλασσες, αποξηραίνει λίμνες, τρυπάει τά βράχια, δαμάζει τούς κεραυνούς, ἐκμεταλλεύεται τούς ανέμους. Τώρα πλέον μπορεί νά παρεμβαίνει στή γενετική δομή τῶν φυτῶν, τῶν ζώων ἤ καί τοῦ ἑαυτοῦ του. Δημιουργεῖ τήν τεχνητή νοημοσύνη. Ἀποθηκεύει τήν ἄνευ ὀρίων πληροφορία. Εἶναι ὁ μονοκράτορας τοῦ παντός αἰσθητοῦ.

Ὁ Χριστός ὅμως λέγει: «τά ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις». Ἴσως βρίσκει ἀδύνατα σημεῖα στόν παντοδύναμο ἄνθρωπο. Ποιά εἶναι αὐτά; Ὅπως ἡ δύναμη τοῦ ἀνθρώπου βρίσκεται στό πνεῦμα του, ἔτσι καί τά ἀδύνατα σημεῖα βρίσκονται στό πνεῦμα του. Ὅπως μέ τή λογική, τή θέληση καί τό συναίσθημα μεγαλουργεῖ, ἔτσι μέ τή λογική, τή θέληση καί τό συναίσθημα αὐτοκαταστρέφεται καί ἐξευτελίζεται. Τά ἴδια στοιχεῖα πού τόν κάνουν δυνατό, τά ἴδια εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἀδυναμίας του. Τί εἶναι αὐτό πού μετατρέπει τή δύναμη τοῦ ἀνθρώπου σέ

ἀδυναμία; Εἶναι ἡ ἁμαρτία. Ἡ ἁμαρτία διαβρώνει τίς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου καί μετατρέπει τά κατορθώματά του σέ πτώσεις. Ἄρα ὁ παντοδύναμος ἄνθρωπος ἔχει μία τεράστια ἀδυναμία, τήν ἁμαρτία. Μπροστά στήν ἁμαρτία οἱ δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου ἐκμηδενίζονται. Μπροστά στήν ἁμαρτία ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεί νά ἀντισταθεῖ. Παρασύρεται, πέφτει, κάνει λάθη, ὑποφέρει, αὐτοτιμωρεῖται, πληγώνεται, πονάει. Μπροστά στήν ἁμαρτία χάνει τή δόξα του, χάνει τήν τιμή του, χάνει τή μοναδικότητά του, χάνει τήν ἀνθρωπιά του. Μπροστά στήν ἁμαρτία ὑποδουλώνεται. Ἀδυνατεῖ νά παραμείνει ἐλεύθερος. Ἐγκλωβίζεται σέ ἀναγκαιότητες, σέ ἐξαρτήσεις, σέ πράγματα καί καταστάσεις πού δέ θά ἔπρεπε νά τόν δεσμεύουν. Ἡ ἁμαρτία διαβρώνει τίς προθέσεις του, διαστρέφει τίς κατακτήσεις του, φθείρει τήν ὕπαρξή του. Τόν παραμορφώνει ἀπό ἄρχοντα σέ μειράκιο, ἀπό

πρίγκιπα σέ δούλο, από οδηγό σέ ούραγό. Ἡ ἁμαρτία εἶναι ἡ μεγάλη ἀδυναμία ὀλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητας, ἐπειδή «οὐδείς ἀναμάρτητος».

Ἡ ἀδυναμία τῆς ἁμαρτίας φέρνει καί τήν ἀδυναμία τῆς σωτηρίας. Ὁ ἄνθρωπος στοχεύει καί ἐλπίζει στή σωτηρία, ἀλλά δέν μπορεί νά τήν κερδίσει, ἐπειδή τόν ἐμποδίζει ἡ ἁμαρτία. Μέ τίς ἁμαρτωλές ἔξεις καί πτώσεις ἡ σωτηρία παραμένει ἐπιθυμία ἀλλά ποτέ κατάκτηση. Ἀπό τόν πρωτόπλαστο Ἀδάμ μέχρι τό τελευταῖο μωρό πού ἔρχεται αὐτό τό δευτερόλεπτο στό κόσμο, ὅλοι εἴμαστε μολυσμένοι ἀπό τόν θανατηφόρο ἰό τῆς ἁμαρτίας. Ὅσο καί ἂν προσπαθεῖ ὁ ἄνθρωπος νά γίνεῖ ἐνάρετος, δέν τά καταφέρει ἀπόλυτα. Μπορεῖ νά κατακτάει κάποιες κορυφές τῆς ἀρετῆς, ἀλλά πάντοτε κουβαλάει ταυτόχρονα καί τά βαρίδια τῆς ἀπροσεξίας καί τοῦ λάθους. Ὅσο καί νά ἀνεβαίνει πρὸς τόν Θεό, θά τόν κατεβάξει ἡ

ἀμαρτία, ὡς ἐγκατάλειψη τοῦ Θεοῦ, στά
 ἄδυτα τοῦ Ἄδη. Ἡ ἐλπίδα τῆς σωτηρίας δια-
 ψεύδεται ἀπό τόν ἴδιο μέ τήν καθολική
 ἐμπειρία τῆς ἀνυπακοῆς. Ἐνῶ λέει πῶς
 ἀγαπάει τόν Θεό, Τόν σταυρώνει. Ἐνῶ πι-
 στεύει στόν Θεό, Τόν προδίδει. Ἐνῶ νοσταλγεῖ
 τήν πατρίδα, μένει πεισματικά στήν ἐξορία. Ἡ
 προοπτική τῆς σωτηρίας παραμένει ἡ μεγάλη
 ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου.

Αὐτά εἶναι «τά ἀδύνατα παρά
 ἀνθρώπους», γιά τά ὅποια μιλάει σήμερα ὁ
 Χριστός. Κανείς ἄνθρωπος δέν εἶναι δυνατόν
 νά σωθεῖ. Σέ κανέναν δέν ἀξίζει ἡ σωτηρία.
 Κανείς δέν εἶναι ἀρκετά καθαρός, γιά νά
 ἀντικατοπτρίσει τό ἄκτιστο φῶς τῆς δόξας τῆς
 Ἁγίας Τριάδας. Ἡ σωτηρία γιά τόν ἀμαρτωλό
 εἶναι ἀπιαστο ὄνειρο ...καί ὅλοι εἴμαστε
 ἀμαρτωλοί! Ἄρα πῶς ἔχουμε μέσα μας τήν
 ἐλπίδα τῆς σωτηρίας; Πῶς πιστεύουμε ὅτι
 προοριζόμαστε γιά τόν Παράδεισο; Τήν

ἀπάντηση τή δίνει καί πάλι ὁ Χριστός: «τά ἀδύνατα παρά ἀνθρώποις δυνατά παρά τῷ Θεῷ ἐστι». Τήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία τήν καλύπτει ὁ Θεός μέ τή δύναμη καί τήν ἀγάπη Του. Ἡ σωτηρία δέν εἶναι κατόρθωμα τῆς ἀνθρώπινης δύναμης. Εἶναι δῶρο τῆς θεικῆς στοργῆς.

Σήμερα ὁ Κύριος μᾶς λέγει ξεκάθαρα πώς δέ θά σωθοῦμε ἐπειδή τό ἀξίζουμε. Θά σωθοῦμε ἐπειδή θέλει ὁ Θεός νά μᾶς σώσει. Ἐκεῖνος μέ τή δύναμή Του καθαρίζει τίς βρωμίες μας, ἐπωμίζεται τά λάθη μας, διορθώνει τήν ἐσφαλμένη πορεία μας, γιατρεύει τίς ἀρρώστιες μας, συμφιλιώνεται μαζί μας. Ἐκεῖνος μᾶς ἀγκαλιάζει κι ἄς Τόν ἐγκαταλείψαμε. Μᾶς σώζει, ἐνῶ ἔχουμε ἀδυναμία νά τό καταφέρουμε ἀπό μόνοι μας. Σ' ἐμᾶς ἀπομένει ἡ μετάνοια. Νά ἀλλάξουμε τρόπο σκέψης. Νά ἀφιερῶσουμε ὅλη τήν προσοχή, τή σκέψη, τήν ἀγάπη καί τή θέλησή μας

στή δική Του παρουσία. Νά προσπαθήσουμε οι
ἐνέργειές μας νά Τόν δοξάζουν καί νά μὴν Τόν
δυσφημοῦν. Νά μιλάμε μαζί Του. Νά
κοινωνοῦμε μαζί Του. Ἔτσι τὰ δικά μας
ἀδύνατα θά γίνονται δυνατά γιὰ Ἐκεῖνον πού
μᾶς ἀγάπησε καί μᾶς ἀγαπάει ἀπέραντα.
Ἀμήν.